

Rapport

Klacht

Ten aanzien van het regionale politiekorps Kennemerland

1. Verzoekers klagen erover dat politieambtenaar K. zijn toezegging om twee met naam genoemde burens op hun gedrag aan te spreken, niet is nagekomen;
2. Voorts klagen zij erover dat K. heeft nagelaten om hen te informeren over de uitkomsten van zijn gesprek met de directeur van woningverhuurder ZorgContact;
3. Verder klagen verzoekers erover dat deze politieambtenaar K. ten aanzien van de woning van verzoekers bij de gemeente een zorgmelding heeft gedaan van vervuiling en brandgevaar;
4. Daarnaast klagen verzoekers erover dat politieambtenaar M. de Politieklachtencommissie onjuiste informatie heeft verstrekt tijdens de hoorzitting van 12 juni 2008 door - aldus het verslag van de hoorzitting - ten overstaan van de commissie te verklaren dat:
 - a. "zijn indruk is dat de oorzaak van de problematiek vooral is het gevoel dat bij klagers leeft, dan dat er daadwerkelijk dingen zijn gebeurd", terwijl verzoekers aangifte van bedreiging hadden gedaan tegen een buurman en deze in december 2008 schuldig is verklaard door de politierechter;
 - b. "de aanleiding voor verzoekers om de media in te lichten gelegen was in de intimidatie en terreuracties van hun buurvrouw", terwijl de ontoereikende handelwijze van de politie de daadwerkelijke reden was, aldus verzoekers.

Ten aanzien van de Politieklachtencommissie

5. Tevens klagen verzoekers erover dat de Politieklachtencommissie in haar brief van 18 februari 2008 onvoldoende duidelijk heeft aangegeven dat op de zitting van de commissie op 10 april 2008 enkel de ontvankelijkheid van de klachten besproken zou worden en verzoekers om die reden geen gelegenheid zou worden geboden om hun klachten inhoudelijk toe te lichten;
6. Tot slot klagen zij erover dat de Politieklachtencommissie aan hen geen verslag van die zitting heeft toegestuurd.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoekers verhuisden begin 2004 naar een seniorenwoning van Stichting Z. in de gemeente Z. Kort nadat zij daar hun intrek hadden genomen, werden zij geconfronteerd met een bovenbuurvrouw, G., die hun aanwezigheid niet leek te willen accepteren. Verzoekers vermoeden dat dit te maken heeft met het feit dat zij als twee gehuwde mannen door het leven gaan. Volgens verzoekers maakte deze buurvrouw hen dagelijks het leven zuur. De overlast bestond onder andere uit verschillende vormen van geluidsoverlast, stalkgedrag en vernielingen van planten in de tuin. Ook zette zij buurtgenoten, waaronder de heer W., tegen hen op, aldus verzoekers.

Met het verstrijken van de tijd escaleerde de situatie. Zo werden banden van de auto van verzoekers lek gestoken, gooide G. op een dag emmers heet water over haar balkon in de tuin van verzoekers en werden er briefjes met beledigende teksten op de ramen van verzoekers woning geplakt. Buurtbewoner W. beledigde en bedreigde verzoekers.

2. Verzoekers wendden zich tot de politie voor hulp. De politie reageerde daar volgens verzoekers echter niet adequaat op. De politie deed loze beloften en kwam toezeggingen niet na, aldus verzoekers.

3. Omdat dit gedrag van G. en W. aanhield, verzoekers het gevoel hadden dat de politie daar niets aan deed en zij vrees hadden voor de veiligheid van hun pleegdochter, voelden verzoekers zich dusdanig ernstig bedreigd dat zij zich in april 2007 genoodzaakt zagen om te verhuizen.

4. Op 5 juni 2007 deden verzoekers aangifte van bedreiging en eenvoudige belediging tegen W. De rechter veroordeelde W. in december 2008 zonder oplegging van straf.

5. Verzoekers waren niet tevreden over de wijze waarop de politie had gereageerd op hun verzoeken om hulp in deze kwestie en dienden daarom op 28 oktober 2007 een klacht in bij de politie. De Politieklachtencommissie stelde dat een groot deel van de klachten niet ontvankelijk was omdat verzoekers die klachten te laat hadden voorgelegd aan de politie. De Politieklachtencommissie stelde dat alleen de klacht over betrokken politieambtenaar K. nog voor klachtbehandeling in aanmerking kwam. Verzoekers waren het daarmee niet eens en vroegen de Nationale ombudsman om een oordeel op dit punt. De Nationale ombudsman deelde verzoekers mee dat hij zich kon vinden in de beslissing van de Politieklachtencommissie om alleen de klacht over K. in behandeling te nemen.

6. Verzoekers waren ontevreden over het uiteindelijke oordeel van de korpsbeheerder over de gedragingen van K.. Zij wendden zich daarom tot de Nationale ombudsman met het verzoek om een onderzoek in te stellen naar al hun klachten over gedragingen van het regionale politiekorps Kennemerland. Een groot deel van die gedragingen vond plaats in de periode 2004 - 2007. De Nationale ombudsman opende een onderzoek naar een deel van die klachten aan de hand van de hiervoor opgenomen klachtformulering.

De overige klachten kwamen niet voor behandeling in aanmerking vanwege een niet-verschoonbare overschrijding van de jaartermijn. De Nationale ombudsman heeft geen enkele reden om te twifelen aan de verklaring van verzoekers dat zij de afgelopen jaren zijn geconfronteerd met tal van medische aandoeningen en daardoor een slechte fysieke gesteldheid hadden. Verzoekers hebben echter niet aannemelijk gemaakt dat zij vanwege die medische klachten niet staat waren om een klacht in te dienen, terwijl uit het omvangrijke dossier valt op te maken dat zij in diezelfde periode wel veelvuldig contact hadden met de politie en met de politie en andere instanties correspondeerden over hun problemen.

1. Klacht: Betrokken ambtenaar K. kwam toezegging om G. en W. aan te spreken niet na

Visie van verzoekers

1.1. Verzoekers stellen dat wijkagent K. aan hen de expliciete toezegging deed om buurvrouw G. en buurtgenoot W. aan te spreken op hun gedrag. K. deed deze toezegging toen hij op 16 juni 2005 op hun uitdrukkelijke verzoek bij verzoekers thuis langskwam. Verzoekers klagen erover dat hij die toezegging niet is nagekomen. Hoewel zij na dat bezoek lange tijd niets meer van K. hoorden, verkeerden zij in de veronderstelling dat K. G. en W. had gesproken. Pas ruim een jaar later, op 13 juli 2006, belde K. verzoekers op en vertelde aan hen dat hij G. en W. niet had gesproken, aldus verzoekers.

Visie van betrokken ambtenaar K.

1.2. In reactie op deze klacht verklaarde K. tegenover de Nationale ombudsman dat hij zich kon herinneren dat hij in ieder geval één keer bij verzoekers op bezoek was geweest. Hij kon zich echter niet meer herinneren of hij toen de concrete toezegging had gedaan om G. en W. aan te spreken op hun door verzoekers beklagde gedrag. Wel wist hij nog dat hij in de periode dat verzoekers in Z. woonden, verschillende buurtbewoners, waaronder ook G. en W., had gesproken. Volgens K. was dat soms naar aanleiding van een melding van verzoekers, in andere gevallen doordat hij als wijkagent informatie ontving en daar dan uit eigen beweging mee aan de slag ging.

Standpunt van de korpsbeheerder

1.3. De korpsbeheerder acht de klacht op dit punt ongegrond. Hij gaf aan dat er mogelijk, gezien het grote aantal meldingen die verzoekers deden, toezeggingen zijn gedaan die niet zijn nagekomen. Uit mutaties in het bedrijfsprocessensysteem blijkt dat de verzoeken wel intern naar K. werden doorgestuurd. De korpsbeheerder wees er echter ook op dat uit diezelfde mutaties blijkt dat andere politieambtenaren wel steeds op de meldingen van verzoekers reageerden, maar dat zowel verzoekers als de buurvrouw niet openstonden voor het oplossen van het geschil.

Beoordeling

1.4. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers jegens een overheidsinstantie door die overheidsinstantie worden gehonoreerd.

1.5. Uit de stukken die de Nationale ombudsman in het kader van het onderzoek van de politie ontving, valt op te maken dat de politie in de periode voorafgaande aan het bezoek van K. aan verzoekers vier mutaties heeft opgemaakt van meldingen van verzoekers over gedragingen van G. en W. De Nationale ombudsman acht het dan ook aannemelijk dat tijdens het bezoek van K. aan verzoekers is gesproken over die meldingen. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is echter niet duidelijk geworden of K. toen aan verzoekers heeft beloofd om G. en W. aan te spreken op hun door verzoekers beklagde gedrag. Weliswaar wordt door K. bevestigd dat hij bij verzoekers op bezoek is geweest, maar de verklaringen over de gestelde toezegging lopen uiteen. Volgens verzoekers deed K. die toezegging tijdens het bezoek en zou hij daaraan hebben gerefereerd in het telefoongesprek op 13 juli 2006 toen hij aan hen vertelde dat hij G. en W. niet had gesproken. K. verklaarde echter dat hij zich niet kan herinneren dat hij tijdens het huisbezoek een expliciete toezegging deed. Evenmin kan hij zich herinneren dat hij hen een jaar later belde en bij die gelegenheid zou hebben gezegd dat hij G. en W. niet had gesproken. K. verklaarde wel tegenover de Nationale ombudsman dat hij G. en W. bij andere gelegenheden had gesproken. Dat was soms in verband van meldingen van verzoekers, andere keren naar aanleiding van informatie die hem als wijkagent ter ore was gekomen.

1.6. De Nationale ombudsman is niet gebleken van feiten en/of omstandigheden op grond waarvan meer waarde moet worden gehecht aan één van de verklaringen dan aan de andere. Hij kan dus niet vaststellen dat K. die expliciete toezegging heeft gedaan. Hieruit volgt dat ook niet kan worden vastgesteld of K. een gedane toezegging niet is nagekomen. De Nationale ombudsman onthoudt zich om die reden op dit punt, hoe onbevredigend ook, van een oordeel.

2. Klacht: K. informeerde verzoekers niet over gesprek met directeur van Stichting Z.

Visie van verzoekers

2.1. Verzoekers stellen dat K. bij zijn bezoek op 16 juni 2005 ook de toezegging deed om contact op te nemen met de directeur van Stichting Z., V. Volgens verzoekers liet K. hen in het telefoongesprek op 13 juli 2006 weten dat hij wel met V. had gesproken en dat V. tegen hem had gezegd dat hij de kwestie zelf wel zou oplossen.

Visie van betrokken ambtenaar K.

2.2. K. verklaarde ten aanzien van deze klacht dat hij V. nooit heeft gesproken. Wel sprak hij een keer met de vestigingmanager Wa. Voor zover hij zich nog kon herinneren, vormden de aanvaringen tussen verzoekers en G. en W. de aanleiding voor dat contact met Wa.

Standpunt van de korpsbeheerder

2.3. De korpsbeheerder acht de klacht ook op dit punt ongegrond, om dezelfde reden als hiervoor onder 1.3 is omschreven. Gezien de veelheid van meldingen kan hij niet uitsluiten dat er mogelijk toezeggingen zijn gedaan, die niet zijn nagekomen.

Beoordeling

2.4. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat overheidsinstanties burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

2.5. De Nationale ombudsman ziet zich bij de bij beoordeling van dit klachtonderdeel geconfronteerd met een tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekers. Enerzijds klagen zij erover dat K. hen niet op de hoogte stelde van zijn gesprek met V. Anderzijds verklaren zij dat K. hen op 13 juli 2006 opbelde met de mededeling dat hij met V. over de kwestie had gesproken en dat V. hem had verzekerd dat hij, V., de kwestie zou gaan oplossen.

Betrokken ambtenaar K. verklaarde echter tegenover de Nationale ombudsman dat hij V. nooit heeft gesproken. K. gaf aan dat hij wel een keer had gesproken met de vestigingsmanager Wa. naar aanleiding van de problemen tussen verzoekers en hun buurvrouw.

2.6. Gelet op voormelde onduidelijkheden en tegenstrijdigheden kan de Nationale ombudsman ook op dit punt niet tot een oordeel komen. Niet te verwachten valt dat verder onderzoek, gezien de inmiddels verstreken tijd, uitsluitsel kan geven. De Nationale ombudsman onthoudt zich om die reden ook op dit punt van een oordeel.

3. Klacht: K. deed ten onrechte een zorgmelding bij de gemeente

Visie van verzoekers

3.1. Verder klagen verzoekers erover dat K. kort na zijn bezoek aan hun woning bij de gemeente ten onrechte een zorgmelding deed van vervuiling en brandgevaar in hun woning. Ze stellen dat K. slechts eenmaal, op 16 juni 2005, in hun woning is geweest. Bij die gelegenheid spraken zij met K. over verhuisdozen die nog in de woonkamer stonden. Daarin waren onder andere antiek en papieren opgeslagen. Verzoeker D. verklaarde dat hij schrijver is. Volgens verzoekers toonde K. toen begrip voor het feit dat verzoekers

vanwege onder andere hun medische situatie en overlast door G. nog niet waren toegekomen aan het uitpakken van die verhuisdozen. Ook K. had toen kunnen zien dat van papieropslag of vervuiling geheel geen sprake was, aldus verzoekers. Zij waren dan ook zeer aangeslagen door de daarna schriftelijk aangekondigde inspectie en hun vermoeden dat K. de beklagde zorgmelding deed op aangeven van hun buurvrouw G.

3.2. Van de afdeling Leefomgeving en Handhaving van de gemeente Z. ontvingen verzoekers op 25 juli 2005 een brief waarin een wooninspectie werd aangekondigd. Daarin stond vermeld dat er naar aanleiding van klachten het vermoeden bestond dat de woning van verzoekers vervuild was. Om vast te kunnen stellen of daarvan sprake was, kwam een inspecteur van de Hulpverleningsdienst Kennemerland de woning inspecteren. Zij constateerde dat de woning niet vervuild was. Een commandant van de brandweer stelde vast dat er evenmin brandgevaar bestond, aldus verzoekers.

Verzoekers verklaarden tegenover de Nationale ombudsman dat zij in die periode met behulp van burenhals over kop goederen naar een opslag hebben moeten afvoeren.

3.3. Volgens verzoekers had betrokken ambtenaar M. hen pas na lang aandringen verteld dat K. de zorgmelding had gedaan, nadat de politie klachten had ontvangen van twee buurtbewoonsters wier namen M. in eerste instantie niet wilde verstrekken aan verzoekers. Zij vermoedden dat buurvrouw G. één van die buurtbewoonsters was. Later vertelde M. hen dat G. had gemeld dat zij de situatie brandgevaarlijk vond, aldus verzoekers. K. nam hun leugens kennelijk voldoende serieus om direct en uit eigen beweging na zijn bezoek aan de woning van verzoekers een zorgmelding aan het Sociaal Team te doen, stellen verzoekers. Zij menen echter dat K. beter had moeten weten en niet zomaar op die klachten had mogen afgaan.

3.4. Verzoekers verklaarden dat zij kort voor dit incident zelf ook contact hadden opgenomen met het zorgteam om hun zorgen te uiten over het gedrag van G. en de gevolgen daarvan voor hun gezondheid en welbevinden. Na de zorgmelding van K. voelden zij zich echter als criminelen behandeld door de Stichting Z. en het zorgteam.

Visie van betrokken ambtenaar K.

3.5. K. verklaarde tegenover de Nationale ombudsman dat hij zich kon herinneren dat hij in ieder geval één keer bij verzoekers thuis was geweest. Hij werd toen door verzoekers ontvangen in hun woonkamer. Hij kon zich echter niet meer voor de geest halen of er toen veel papier in de woning aanwezig was of dat het er vervuild was. Ook kon K. zich niet meer herinneren dat hij de beklagde zorgmelding deed. Maar gewezen op de verklaring van M. dat K. destijds aan hem had gemeld dat K. in het Sociaal Team een zorgmelding over verzoekers had gedaan, verklaarde hij dat hij die melding kennelijk wel had gedaan. Hij zag geen reden om te twijfelen aan de verklaring van zijn collega.

Visie van betrokken ambtenaar M.

3.6. M. verklaarde tegenover de Nationale ombudsman dat K. hem destijds had verteld dat hem in het Sociaal Team de vraag was gesteld of K. verzoekers kende en of hij wist van papier in de woning. Volgens M. zou K. dit toen hebben bevestigd.

Verder gaf M. aan zich te herinneren dat K. hem had gezegd dat er in de woning van verzoekers kartonnen dozen tot aan het plafond opgestapeld stonden. K. zou dit hebben gezien vanuit de gang van de woning. Volgens M. waren met name het Sociaal Team en Stichting Z. bezorgd over eventueel brandgevaar.

Standpunt van de korpsbeheerder

3.7. De korpsbeheerder acht dit klachtonderdeel niet gegrond. Hij gaf aan dat K. als wijkagent deelnam in een overleg van het Sociaal Team. Nadat in dat overleg werd gesproken over een mogelijke vervuiling van de woning van verzoekers, ging K., gezien zijn taken als wijkagent, zelf in de woning van verzoekers kijken. Vervolgens deed hij bij de gemeente melding van zijn constatering dat er in de woning sprake was van een brandgevaarlijke opslag van papier, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

3.8. De Nationale ombudsman toetst dit klachtonderdeel aan het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving. Dit vereiste houdt in dat overheidsinstanties bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

3.9. De Nationale ombudsman merkt allereerst op dat het tot de taak van een wijkagent behoort om meldingen over potentieel gevaarlijke situaties na te gaan om te bezien of nadere actie naar aanleiding van die meldingen nodig is. Het inlichten van het Sociaal Team is een voorbeeld van zo'n actie. De besluiten die het Sociaal Team dan vervolgens neemt naar aanleiding van zo'n zorgmelding, zijn naar het oordeel van de Nationale ombudsman op zichzelf niet toe te rekenen aan de wijkagent die de zorgmelding deed. Het is daarbij wel van belang dat de wijkagent weloverwogen en op grond van relevante informatie besloot de zorgmelding te doen.

3.10. Voor de beoordeling van dit klachtonderdeel moet dan ook worden bepaald of K. een zorgmelding deed en zo ja, of zijn voorbereiding van die handeling voldoende adequaat was.

3.11. K. verklaarde tegenover de Nationale ombudsman dat hij zich niet meer kan herinneren of hij bij het Sociaal Team een zorgmelding deed.

Gelet op de verklaringen van verzoekers en betrokken ambtenaar M. acht de Nationale ombudsman het echter wel aannemelijk dat K. - uit eigen beweging dan wel in reactie op

een vraag vanuit het Sociaal Team - een uitspraak deed over de aanwezigheid van papier in de woning van verzoekers. Wat die uitspraak concreet inhoud is niet meer te achterhalen.

3.12. Uit het onderzoek is niet gebleken of K. voorafgaande aan dat overleg van het Sociaal Team nader onderzoek deed naar de melding. De Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat, indien K. wel nader onderzoek had gedaan, hij zich dat nog wel zou hebben kunnen herinneren. De Nationale ombudsman kan de door de korpsbeheerder geschetste gang van zaken op dit punt dan ook niet plaatsen. De Nationale ombudsman gaat er daarom van uit dat K. geen nader onderzoek deed naar aanleiding van de melding van vervuiling en/of brandgevaar.

Naar het oordeel van de Nationale ombudsman had K. er echter beter aan gedaan om zich na de ontvangen klacht over mogelijke vervuiling eerst tot verzoekers zelf te wenden, zeker gezien zijn verklaring tegenover de Nationale ombudsman dat hij zich van zijn eigen bezoek aan de woning in diezelfde periode niet kon herinneren dat er sprake was van vervuiling of brandgevaar.

Zodoende had hij met eigen ogen kunnen constateren of er voldoende grond was voor de klacht over vervuiling en/of brandgevaar. Wanneer dat dan ook naar zijn mening het geval was geweest, had hij alsnog een zorgmelding in het Sociaal Team kunnen doen.

Daarbij komt nog dat K. zich naar het oordeel van de Nationale ombudsman (meer) bewust had moeten zijn van de spanningen die er tussen verzoekers en de meldsters bestonden. Hij had zich de vraag moeten stellen of de melding mogelijk was ingegeven door dat conflict.

Ook had K. ervoor kunnen kiezen om eerst bij de meldsters of andere omwonenden langs te gaan om de klacht te onderzoeken.

3.13. Door niet eerst zelf nader onderzoek te doen naar de geloofwaardigheid van de klacht, maar wel - al dan niet uit eigen beweging - een uitspraak te doen in het Sociaal Team, handelde K. in strijd het vereiste van actieve en adequate informatieverwerking.

De onderzochte gedraging is gegrond.

4. Verklaringen van betrokken ambtenaar M. tegenover Politieklachtencommissie

Visie van verzoekers

4.1. Verzoekers klagen erover dat betrokken ambtenaar M. op de hoorzitting van 12 juni 2008 onjuiste informatie aan de Commissie verstrekke toen hij sprak over de oorzaak van de problemen waar verzoekers mee te maken hadden. Volgens het verslag van de commissie had M. tijdens de hoorzitting verklaard dat het naar zijn indruk meer een gevoel

van verzoekers was dan dat er daadwerkelijk dingen waren gebeurd.

Ook verklaarde M. volgens verzoekers tegenover de Commissie ten onrechte dat de aanleiding om de media in te lichten gelegen was in het gedrag van G. terwijl hij volgens verzoekers wist dat het politie-falen de eigenlijke reden was.

Zij waren zelf vanwege niet voorziene medische problemen niet op de zitting aanwezig.

Visie van betrokken ambtenaar M.

4.2. In reactie op deze klacht gaf M. aan dat het verslag van de hoorzitting slechts een verkorte weergave is van hetgeen tijdens de zitting werd besproken. Bovendien stelde M. dat hij zich niet op deze wijze had uitgelaten over verzoekers en hun problemen met twee buurtgenoten. M. vertelde dat er tijdens de hoorzitting uitvoerig over de problemen tussen verzoekers en de twee buurtgenoten was gesproken. Volgens hem stelden bijna alle commissieleden vragen over die problemen en over de manier waarop de politie daarmee was omgegaan. De omschrijving van hetgeen werd besproken was onvoldoende genuanceerd, onvolledig en op punten onjuist, aldus M.

Zo had hij de term "gevoel" gebruikt toen werd gesproken over de meldingen over onder andere geluidsoverlast en druppelende was. Volgens M. zijn dat in het algemeen gedragingen waarin ook de beleving van de melder een grote rol speelt en die daardoor voor de politie moeilijker objectief zijn vast te stellen. Bij meldingen over strafbare feiten, zoals in het geval van verzoekers bedreiging en vernieling, is dat veel minder het geval, aldus M.

Verder gaf hij desgevraagd aan dat hij zich wel kon herinneren dat er door verzoekers tegen buurtgenoot W. aangifte was gedaan en dat die zaak ook voor de rechter was gebracht door het Openbaar Ministerie. Hij wist niet wat de uitspraak in die zaak was geweest.

Standpunt van de korpsbeheerder

4.3. De korpsbeheerder acht de klacht ook op dit punt niet gegrond. Hij gaf aan dat M. op de zitting van de Politieklachtencommissie had verteld over de tijd die hij had geïnvesteerd in dit burencolliciet. Er bleek bij beide partijen echter te weinig ruimte om tot een oplossing te komen. De politie nam wel een aangifte van bedreiging op. Na verhoor van de verdachte, werd een dossier opgemaakt voor Justitie.

Verder gaf de korpsbeheerder aan dat volgens de politie de burencolliciet de reden was geweest voor verzoekers om de media te benaderen, en niet de houding van de politie.

Beoordeling

4.4. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat overheidsinstanties zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden.

4.5. In dit geval leidt de toepassing van dit behoorlijkheidsvereiste tot de vraag of M. zich op de hoorzitting vooringenomen jegens verzoekers uitliet door over de problemen tussen verzoekers en de twee buurgenoten te verklaren dat het naar zijn indruk meer een gevoel van verzoekers was dan dat er daadwerkelijk dingen waren gebeurd, alsmede door te stellen dat het gedrag van G. en niet het door verzoekers gestelde politie-falen de echte reden was om de media in te lichten. Bovendien moet worden vastgesteld of M. de beklagde uitspraken daadwerkelijk deed.

4.6. Verzoekers baseren zich voor dit klachtonderdeel op het verslag van de Politieklachtencommissie omdat zij zelf niet bij de zitting aanwezig waren. Zij hebben daardoor niet zelf kunnen horen hoe de verklaringen van M. luiden.

Door M. wordt ten stelligste ontkend dat hij de beklagde uitspraken op die manier zou hebben gedaan. Hij heeft op de zitting weliswaar gesproken over "gevoel" maar stelt dat die opmerking in het verslag uit zijn context is gehaald.

4.7. De Nationale ombudsman is ambtshalve bekend dat een verslag van een hoorzitting meestal een sterk verkorte en zakelijk weergegeven samenvatting is van hetgeen werd verklaard. Het kan voorkomen dat daarbij de nuance van een verklaring verloren gaat. Dat is spijtig en lastig voor degenen die niet bij de hoorzitting aanwezig waren en daarom enkel het verslag tot hun beschikking hebben als informatiebron, maar het valt niet te verwijten aan degene die de gestelde verklaring heeft afgelegd.

4.8. Omdat niet meer kan worden vastgesteld wat M. precies op de zitting heeft verklaard ten aanzien van de term "gevoel" en of die verklaring dan vervolgens moet worden aangemerkt als vooringenomen, onthoudt de Nationale ombudsman zich op dit punt van een oordeel.

4.9. Ten aanzien van de klacht over de gestelde opmerking van M. over het inschakelen van de media, geldt hetzelfde, nu niet meer kan worden vastgesteld wat M. precies hierover verklaarde.

Wel merkt de Nationale ombudsman op dat het op zich niet vreemd zou zijn als M. inderdaad zou hebben verklaard dat in zijn herinnering niet het gestelde politie-falen maar met name het gedrag van G. de aanleiding voor verzoekers was om de media in te schakelen.

De Nationale ombudsman wijst daartoe op de e-mail die verzoekers op 26 juli 2006 stuurden. Daarin schreven zij dat: "*Bij thuiskomst (..) bleek dat in de betrokken krant al een ruimte was geregeld voor twee A-viertjes tekst. (..) Besloten werd met Pers en*

Kenniscentrum en ANBO om het interview te verzetten (..). Het gaat daarbij om hetze door G., gesteund door W." (..) De ontstane situatie kan zo niet verder en de homofobie is en blijft uitgangspunt in het interview. Zijdelings is daarbij aan de orde wat vrij veel personen hier zeggen en wat landelijk als hinderlijk wordt ervaren (zonder te generaliseren) en dat is dat de politie niet altijd adequaat ingrijpt, waardoor de zaak nu juist escaleert, want de aanstichtster van de narigheden voelt zich gelegitimeerd. Mogelijk zullen de vergeefse pogingen tot aangifte in het artikel voorkomen (..).

In deze e-mail gaven verzoekers zelf aan dat hun onvrede over het handelen van de politie niet de belangrijkste reden was voor het interview, gelet op de woorden "Zijdelings" en "Mogelijk".

Dat dit ook zo door M. werd opgevat, blijkt uit zijn antwoord. M. reageerde diezelfde dag per e-mail als volgt: *"Ik heb uw mail zojuist gelezen. Daar ik nog geen kans heb gehad om uw zaak door te nemen, lijkt het mij dan ook niet wenselijk inhoudelijk op uw mail in te gaan. (..) Ik lees uit uw mail dat wij als politie een rol hebben gespeeld dan wel hadden kunnen spelen, welke ik op dit moment niet kan inschatten. (..)."*

De Nationale ombudsman onthoudt zich ook op dit punt van een oordeel.

5. Klacht: de uitnodigingsbrief van de Politieklachtencommissie was onvoldoende duidelijk

Visie van verzoekers

5.1. Verzoekers klagen erover dat de brief die de Politieklachtencommissie (verder de commissie) aan hen stuurde over de hoorzitting van 10 april 2008 niet voldoende duidelijk was. Volgens verzoekers viel uit die brief van 18 februari 2008 niet goed op te maken wat het onderwerp van gesprek zou zijn op de hoorzitting. Daardoor was hen niet duidelijk geworden dat op die zitting alleen zou worden gesproken over de vraag of en zo ja, welke klachten van verzoekers in behandeling konden worden genomen. Zij hadden daarom de indruk dat zij de gelegenheid zouden krijgen om al hun klachten ook inhoudelijk toe te lichten. Verzoekers waren dan ook onaangenaam verrast toen de commissie hen meerdere keren afkapte toen zij hun klachten inhoudelijk wilden toelichten.

Visie van de voorzitter van de Politieklachtencommissie

5.2. De voorzitter van de commissie verklaarde in dit kader dat de commissie in de brief van 1 februari 2008 verzoekers had verzocht om aan te geven over welke feiten werd geklaagd en wanneer deze zich hadden voorgedaan. De reactie van verzoekers van 10 februari 2008 vormde voor de commissie aanleiding om hen uit te nodigen voor een hoorzitting. In de uitnodiging van 18 februari 2008 stond aangegeven dat de hoorzitting enkel was bedoeld om de commissie duidelijkheid te verschaffen over de onderdelen van de klacht van verzoekers die in behandeling konden worden genomen, aldus de voorzitter.

De hoorzitting was dus niet bedoeld om de klacht inhoudelijk te behandelen, aldus de voorzitter.

Beoordeling

5.3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat overheidsinstanties burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Het vereiste werpt in dit geval de vraag op of de brieven aan verzoekers voldoende duidelijk waren over wat er op de hoorzitting van 10 april 2008 zou worden besproken.

5.4. In de brief van 1 februari 2008 van de commissie stond het volgende:

"Om te kunnen beoordelen of de commissie uw klacht in behandeling kan nemen, is het noodzakelijk dat de commissie beschikt over de data van de feiten waarover u klaagt en met name wanneer het laatste feit plaatsvond waarover u klaagt.

In artikel 9:8 eerste lid onder b van de Algemene wet bestuursrecht staat namelijk dat het bestuursorgaan niet verplicht is de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging die langer dan een jaar voor de indiening van de klacht heeft plaatsgevonden.

Het is daarom voor de commissie belangrijk om te weten wanneer het laatste feit plaatsvond.

Ik verzoek u daarom kort aan te geven over welke feiten u klaagt en wanneer deze feiten zich hebben voorgedaan. (vetgedrukt door de commissie, NO).

Het is dus niet nodig inhoudelijk op de klachten in te gaan. Dat komt pas later aan de orde wanneer uw klacht in behandeling wordt genomen."

5.5. De reactie van verzoekers van 10 februari 2008 op dat verzoek was voor de commissie aanleiding om hen uit te nodigen voor een hoorzitting. In de brief van 18 februari 2008 van de commissie stond het volgende:

"Naar aanleiding van uw brief van 10 februari jl. wordt u uitgenodigd om uw klacht toe te lichten aan de commissie (..).

In verband met uw klacht breng ik het volgende onder uw aandacht.

U zult in de gelegenheid worden gesteld uw klacht aan de commissie toe te lichten en op basis van datgene wat u naar voren brengt, zal de commissie beoordelen of en zo ja welke onderdelen van uw klacht in behandeling worden genomen."

5.6. De Nationale ombudsman kan de klacht van verzoekers in zoverre volgen dat de zinsneden "(..) *wordt u uitgenodigd om uw klacht toe te lichten (..)*" en "*U zult in de gelegenheid worden gesteld om uw klacht aan de commissie toe te lichten (..)*" in de laatste brief op zichzelf bij verzoekers de indruk konden wekken dat zij op de hoorzitting hun gehele klacht mochten toelichten.

5.7. De Nationale ombudsman is echter van oordeel dat de zinsneden uit de brief van 18 februari 2008 niet op zichzelf stonden en dat verzoekers dit ook hadden kunnen begrijpen. De brief van 18 februari 2008 was immers een vervolg op de brief van 1 februari 2008 van de commissie, waarin verzoekers expliciet worden gewezen op de in artikel 9:8 Awb opgenomen jaartermijn en het belang van de data waarop, met name de laatste, beklagde gedragingen plaatsvonden.

5.8. Gelet hierop komt de Nationale ombudsman tot het oordeel dat de brieven van de commissie voldoende duidelijk waren. Er is geen sprake van een schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

5.9. Wel geeft hij de commissie in overweging om in het vervolg in soortgelijke situaties nog explicieter aan te geven waarop een hoorzitting betrekking zal hebben en in hoeverre

de verzoeker de gelegenheid zal worden gegeven om diens klacht inhoudelijk toe te lichten. Dat de commissie dat in dit geval achterwege heeft gelaten, doet aan bovenstaande conclusie echter niets af.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

6. Klacht: geen verslag van de zitting op 10 april 2008

Visie van verzoekers

6.1. Verzoekers klagen erover dat de commissie aan hen geen verslag stuurde van de hoorzitting op 10 april 2008.

Visie van de voorzitter van de Politieklachtencommissie

6.2. De voorzitter van de commissie verklaarde desgevraagd dat er naar haar mening geen aanleiding was om een verslag op te stellen van de hoorzitting op 10 april 2008. Die hoorzitting was uitsluitend bedoeld om de commissie duidelijkheid te geven over welke onderdelen van de klacht in behandeling konden worden genomen. In plaats van een verslag stuurde de commissie verzoekers op 17 april 2008 een brief waarin stond aangegeven waarom welke onderdelen van de klacht niet en welke onderdelen wel door de commissie in behandeling zouden worden genomen. Op de hoorzitting van 12 juni 2008 werd de klacht vervolgens inhoudelijk behandeld. Het verslag dat van die hoorzitting werd opgemaakt, werd wel aan verzoekers toegestuurd.

Beoordeling

6.3. Ook dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking. Handelde de commissie in strijd met dit vereiste door verzoekers geen verslag toe te sturen van de hoorzitting op 10 april 2008?

6.4. De Nationale ombudsman is van oordeel dat daar geen sprake van is, nu de commissie verzoekers wel de brief stuurde waarin werd aangegeven welke klachten wel en welke niet voor inhoudelijke behandeling in aanmerking kwamen. Daarmee was voldoende duidelijk op welke klachten de nog te houden inhoudelijke hoorzitting betrekking zou hebben. De Nationale ombudsman heeft uit de brieven van verzoekers niet kunnen opmaken waarom zij, naast hetgeen door de commissie in de brief van 17 april 2008 werd vermeld, ook nog een verslag van die hoorzitting nodig hadden. De Nationale ombudsman merkt daarbij op dat verzoekers wel aanwezig waren bij de hoorzitting van 10 april 2008.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedragingen van het regionale politiekorps Kennemerland is gegrond ten aanzien het doen van de zorgmelding, vanwege schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van de overige klachtonderdelen over de politie Kennemerland.

De klachten over de Politieklachtencommissie zijn niet gegrond.

Slotbeschouwing

Uit het omvangrijke dossier dat verzoekers aan de Nationale ombudsman hebben voorgelegd, wordt duidelijk dat er veel is voorgevallen tussen verzoekers en hun buurvrouw G. en buurtbewoner W. Waar zij verwacht hadden in hun nieuwe woonplaats te kunnen gaan genieten van rust en ruimte, werden zij vrijwel direct geconfronteerd met een buurvrouw die kennelijk niet gediend was van hun aanwezigheid vanwege hun homoseksuele geaardheid en die probeerde de omwonenden tegen verzoekers op te zetten. Wat begon als kleine pesterijen, mondde uit in een conflict waarbij er sprake was van bedreiging, laster en vernielingen. Verzoekers wendden zich tot de politie voor hulp, maar voelden zich niet voldoende gehoord en geholpen. Pas nadat zij verhuisd waren, dienden ze bij de politie een klacht in over de opstelling van de politie. Vanwege het tijdsverloop behandelde de politie echter slechts een klein deel van hun klachten.

Ook de Nationale ombudsman kon maar een klein deel van de klachten van verzoekers in behandeling nemen. De overige klachten waren vanwege het tijdsverloop niet meer onderzoekbaar. De Nationale ombudsman merkt op dat deze onderzoeksbeslissing overigens niet betekent dat hij de door verzoekers beschreven incidenten tussen hen en hun belagers niet geloofwaardig acht. Hij heeft dan ook begrip voor het gevoel van verzoekers weggepest te zijn.

Het gaat in dit onderzoek om de vraag of de Nationale ombudsman aangetoond dan wel aannemelijk acht dat de politie verweten kan worden dat zij niet adequaat op dit burencollict reageerde. Gezien op de uitkomst van dit onderzoek, moet worden vastgesteld dat het tijdsverloop helaas een duidelijker beeld op de gebeurtenissen in de weg stond.

In algemene zin stelt de Nationale ombudsman zich op het standpunt dat de rol van de politie bij een burencollict slechts bemiddelend kan zijn, zolang er geen sprake is van strafbare feiten. Bij de beoordeling van klachten over de opstelling van de politie in een slepend burencollict zijn voor de Nationale ombudsman daarom de volgende aspecten van belang:

Heeft de politie tot taak om de burger te beschermen dan wel veiligheid te bieden en als dat het geval is, is de politie daarin dan tekortgeschoten?

Hoe ernstig is de situatie, hebben er zich concrete strafbare feiten voorgedaan en kan worden vastgesteld dat de politie zich bij voorbaat partijdig opstelt?

Had van de politie verwacht kunnen en mogen worden dat een burger op professionele wijze is verwezen naar buurtbemiddeling?

Onderzoek

Op 30 juni 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heren F. en D. te Amsterdam met een klacht over gedragingen van het regionale politiekorps Kennemerland te Haarlem en de Politieklachtencommissie voor het regionale politiekorps Kennemerland. Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als gedragingen van de beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Kennemerland en de voorzitter van de Politieklachtencommissie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen alle betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd aan de betrokken ambtenaren M. en K. een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder en de voorzitter van de Politieklachtencommissie deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoekers gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen en aan te vullen.

De betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van verzoekers van 30 juni 2009 met bijlagen;

Standpunt van de voorzitter van de Politieklachtencommissie van 27 oktober 2009 met bijlagen;

Standpunt van de korpsbeheerder van 30 oktober 2009 met bijlagen;

Verklaring van betrokken ambtenaar M. van 9 december 2009;

Verklaring van betrokken ambtenaar K. van 11 december 2009;

Reactie van verzoekers van 26 januari 2010 met bijlagen.

Reactie van betrokken ambtenaar K. van 9 juni 2010.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond